

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i debatten.

Ellemann-Jensen (V):

Når man nu i statsministerens åbningstale har hørt, hvad det er, regeringen har at byde på, er det sådan set let at forstå, hvorfor statsministeren har talt om at give op, smide det hele fra sig og udskrive valg, for det var dog en tynd kop kaffe. Hvad i alverden har regeringen brugt sommeren til? Er tiden virkelig gået med, at de enkelte ministre har kørt deres forskellige sololøb, ind imellem på indbyrdes kollisionskurs, uden at der har været en samlende styring af arbejdet?

Det ser sådan ud, for i statsministerens fremlæggelse af regeringens politik for den kommende folketingsamling er der jo intet konkret og realistisk bud på, hvordan regeringen gennem en samlet indsats vil løse de stadig alvorligere økonomiske og politiske problemer i det danske samfund.

Det er jo ikke nok at sige, hvor man gerne vil hen; det må også oplyses, hvordan man vil komme derhen. Grundlovens § 38 siger jo, at statsministeren i tirsdags skulle gøre rede for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger. Vi fik ikke meget at vide om de påtænkte foranstaltninger, og beskrivelsen af rigets almindelige stilling, ja, den var heller ikke særlig tilfredsstillende.

Statsministeren tegnede jo nærmest i sin redegørelse tingene, som om Danmark bare ligesom mange andre vestlige industrilande er blevet klemt på grund af de internationale konjunkturer, men det fremgik ikke af, hvad statsministeren sagde, at det står langt værre til i Danmark end i de fleste andre lande, vi med rimelighed kan sammenligne os med, for Danmark er jo nok det vestlige industriland, som hidtil har klaret sig dårligst igennem den internationale krise. Vi er det land, som har oplevet den stærkeste stigning i ledigheden, som står med den største udlandsgæld i forhold til indbyggertallet, og er nu også på vej til at få det største statslige budgetunderskud, også sat i forhold til indbyggertallet.

Situationen i Danmark er i dag den, at Danmarks samlede udlandsgæld nu svarer til

værdien af al jord i hele Jylland, at alene renterne af denne gæld i år svarer til værdien af al jord på Fyn, og at renter og afdrag på statsgælden til næste år stort set vil svare til de samlede indkomstskatter til staten. Udlandsgælden svarer altså til, at vi allerede har pantsat Jylland, byrderne ved statens låntagning fylder stadig mere i statens regnskab, men det fortalte statsministeren os ikke noget om.

Til det forhold, at det forventede underskud på statsfinanserne til næste år nu ventes at nå op på mellem 40 og 45 mia kr., havde statsministeren kun den bemærkning, at regeringen da deler bekymringen over det store underskud, men så mente man i øvrigt ikke, at der rigtig kunne gøres noget ved det.

Ja men er der da ikke nogen af de folk med økonomisk forstand, som stadig findes i socialdemokratiet og sågar i regeringen, som kan fortælle statsministeren, hvor galt det egentlig står til? Er munden blevet lukket på dem alle sammen, eller bliver de stadig væk bare betragtet som underholdende indslag i debatten?

Det var rystende at erfare den beskedne grad af bekymring, som prægede statsministerens åbningstale, og det var for resten endnu mere rystende at opleve tirsdag aften, at statsministeren fremlagde regeringens økonomiske visioner i TVs Krydsild. Jeg skal ikke bruge tiden på at gå i detaljer herom, blot meddele, at vi er ved at få lavet en afskrift af statsministerens udtalelser i TV, og vi vil så i folketingets politisk-økonomiske udvalg søge disse udtalelser nærmere analyseret, for at vi kan forstå lidt bedre, hvad det er for økonomiske tanker, regeringen bygger sin politik på.

Over for denne problemkreds er der så opstillet en prioriteringsliste for regeringens politik, og man kan undre sig over, i hvilken rækkefølge statsministeren nævnte hovedopgaverne.

For det første vil regeringen arbejde for international afspænding. For det andet vil regeringen internationalt slå til lyd for, at der føres en mere aktiv politik for at bekæmpe arbejdsløsheden. Og endelig for det tredje skal man altså til at se på, hvordan der i Danmark kan føres en økonomisk politik, der skaber flere arbejdspladser.

Det ligner virkelighedsflugt, når statsministeren på den måde først og fremmest vil